23/04/2024

Монашење у Привиној Глави

На дан када наша света Црква прославља молитвену успомену на Свете мученике Агатопода и Теодула, 18. априла 2024. године, на молбу игумана Макарија, настојатеља манастира Привине Главе, Његово Преосвештенство Епископ сремски г. Василије је замонашио искушенице Јелену, Миру и Мару у чин расе и камилавке и тако се за Царство Небеско родиле као Фотина, Ирина и Ана.

Монаси из Привине Главе вековима су преносили традиционално веровање да је Свети деспот Јован Бранковић, заједно са својим братом, „Максимом архијерејем сербским“, око 1496. године обновио њихов, знатно старији, манастир. Ову светињу посвећену Светим архистратизима Михаилу и Гаврилу, према истом схватању, основао је властелин Прива или Приба у 12. веку, што објашњава и порекло њеног необичног имена. У прилог народном предању говоре и чињенице да се у близини манастира налазило Беркасово, утврђени посед Змаја Огњеног Вука, као и да је баш на том локалитету откривен непроцењиви „Чатовник с образи“, из личне књижнице деспота Ђурђа Бранковића. У турским пописима спомиње се 1566–1569. године као имућна монашка обитељ на челу са игуманом Максимом, која поседује

виноград, „ливаду од двоје кола сена“ и „њиву од два дана орања“, као и обрадиву земљу Мустафе Дервиша. У складу са жељама игумана Симеуна, у Привиној Глави је монах Тимотије преписао типик 1607. године. На име овог манастира наилази се и у турском дефтеру из 1578. године.

Патријарх Пајсије посећује манастир 1627. године и ту налази поменуту деспотову књигу, богато осликану минијатурама, коју је понео у своју резиденцију, преповезао је, оправио и потом вратио са својеручним записом из 1629. године. Она је ту била похрањена до избијања Хабзбуршко-турског рата, 1688. године, када је Привина Глава претрпела дивље пустошење. Извесни аустријски официр, приликом пљачке раскошне ризнице, препознао је вредност вешто илуминираног рукописа, па је дело доспело у Баварску где је касније преименовано у „Минхенски псалтир“.

spc.rs